

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania P. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Częstochowie
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 września 2023 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 25 stycznia 2023 r., sygn. akt I UZ 14/22,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z 25 stycznia 2023 r., I UZ 14/22 odrzucił zażalenie P. C. na postanowienie Sądu Najwyższego z 23 czerwca 2022 r. w sprawie I UZ 7/22. P. C. osobiście wniósł zażalenie na postanowienie w sprawie I UZ 14/22, wnosząc o jego uchylenie. Odwołujący się powołał się w szczególności na pogarszający się stan jego zdrowia i chorobę, która powstała w czasie trwania zatrudnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o

stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W myśl § 1¹ tego artykułu zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Opisany katalog orzeczeń zaskarżalnych zażaleniem do Sądu Najwyższego ma charakter zamknięty. Postanowienia Sądu Najwyższego, które nie zostały ujęte w tych przepisach, nie są zaskarżalne zażaleniem. Z przepisów tych wynika więc, że nie przysługuje zażalenie na postanowienie wydane przez Sąd Najwyższy w przedmiocie rozpoznania zażalenia.

Wskazać również należy, że zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych; dotyczy ono również czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Ustanowiony w powołanym przepisie przymus adwokacko-radcowski ma charakter bezwzględny i obejmuje wszystkie postępowania toczące się przed Sądem Najwyższym; wyłącza zatem zdolność strony do podejmowania czynności procesowych osobiście (zdolność postulacyjną), z wyjątkiem wskazanym w art. 87¹ § 2 k.p.c., który nie zachodzi w niniejszym postępowaniu. Środek odwoławczy wniesiony do Sądu Najwyższego z naruszeniem obowiązku wynikającego z art. 87¹ § 1 k.p.c. jest z tej przyczyny niedopuszczalny i podlega obligatoryjnemu odrzuceniu bez wzywania skarżącego do usunięcia tego uchybienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2021 r., II CZ 5/21, Legalis nr 2543571 i przywołane w nim orzecznictwo).

Wobec powyższego zażalenie odwołującego się jest niedopuszczalne i podlegało odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

[SOP]

(r.g.)

